

НОВИНИ

NOWYNY

н. 2

sierpień
серпень

1939 20гр.

„НОВИНИ”

часопис актуальних справ

Передплата: за 6 книжок 1 зл.
за 12 книжок 2 зл.

для заграннці за 12 книжок 1 дол.

Гроші слати: розрахунковими
переказами число 191 або зви-
чайними.

«НОВИНИ» виходять тепер раз у місяць, але небаром почнуть появлятися частіше. Тому й передплата встановлена не річна і піврічна а від числа книжок. В числі завжди маєте заповіджені найближчі книжки, якщо хочете їх мати — вишліть передплату.

Адреса: „Новини”, Львів, Скарбківська 4. III. ПОВ. №. 18.

ПЕРЕДПЛАЧУЙТЕ „НОВИНИ“!

в „НОВИНАХ“ — знайдете відповідь на ті питання, які в сучасну пору Вас найбільше тривожать!

в „НОВИНАХ“ — кожна книжка написана так ясно і пориваюче, що її зрозуміє всякий, хто тільки вміє читати!

ПОШИРЮЙТЕ „НОВИНИ“!

«НОВИНИ» це тепер один із найкращих засобів до того, щоби піднести національну свідомість і політичну освіту як найширших народніх мас! **Тому поширюйте „НОВИНИ“!**

ХТО замовляє більшу скількість примірників твої самої книжки і платить згори одержує 30% опусту.

ХТО хоче стати представником Видавництва і поширювати „НОВИНИ“, хай прочитає те, що є написане на 3 стор окладки.

НАСТУПНА КНИЖКА ВИЙДЕ ТОЧНО 1. ВЕРЕСНЯ
під наголовком

„ГІТЛЕР І УКРАЇНА“

Про те, що знайдете в цій книжці довідаєтесь з того, що є написане на ст. 31 цієї книжки!

ЧИ буде війна

передбачення пік. Ф. Гудими

Плк. Ф. Гудима – це виїмкова людина, яка має вроджену здібність душою відчува-ти історію і передбачувати майбутні події.

В цій книжці запізнаєтесь з його думка-ми про сьогоднішню замотану світову політику і про те, що на його думку нам несе най-ближчий час:

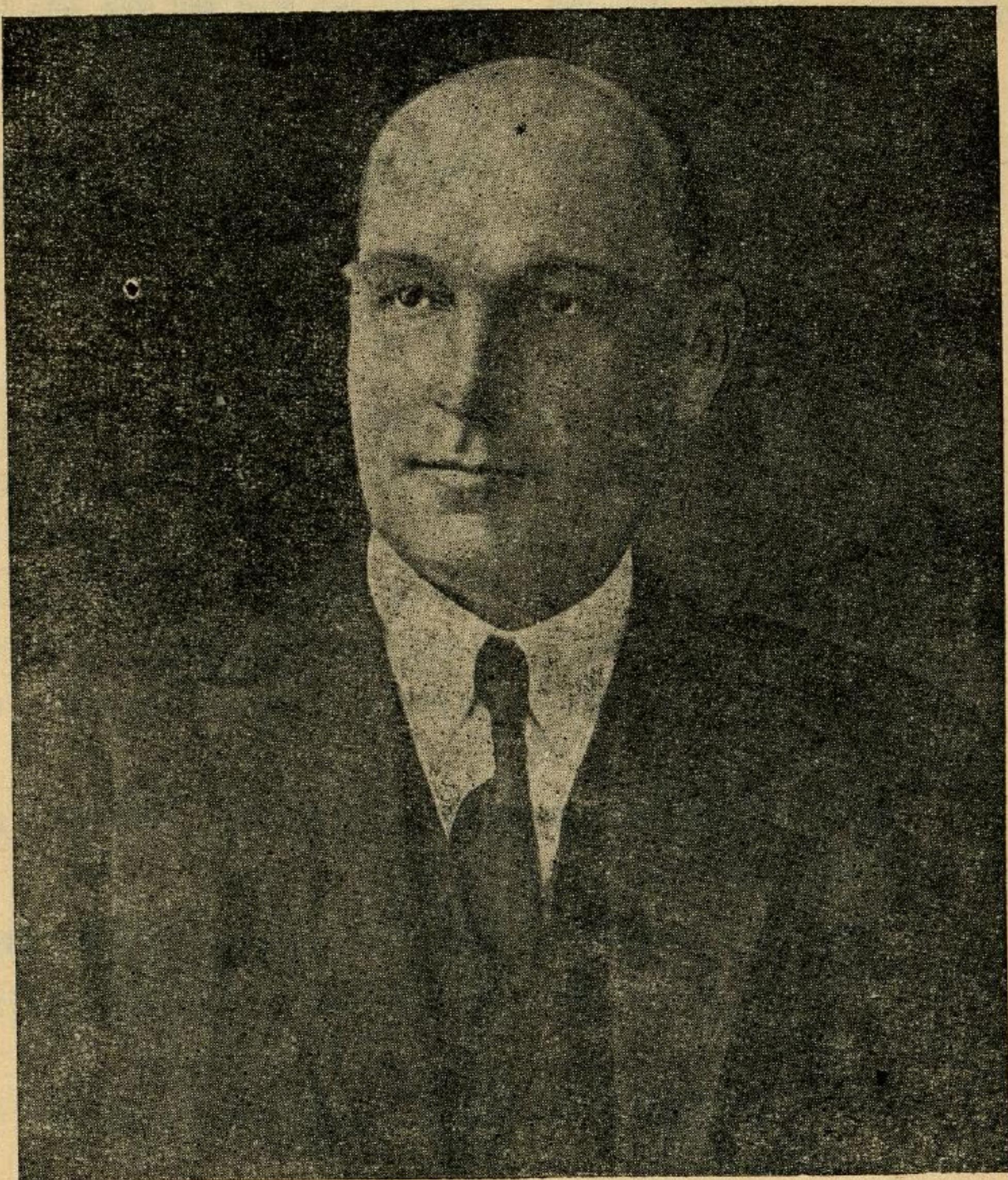
Куди прямую Німеччина? Чого хоче Англія?

**Чи буде війна? Коли вона вибухне?
Де, з ким і за які землі вона буде про-
водитися?**

**Хто уступить, хто програє, хто ви-
грає, які зміни прийдуть?**

**Яка доля жде большевицьку Росію?
Що нам може принести най-
ближча війна?**

Книжка написана
на підставі докла-
дів плк. Гудими, за
дозволом автора
і видавця

плк. Ф. ГУДИМА

Немає сьогодні питання, яке більше цікавило б усіх чим те, чи буде війна з тої суматохи, яка огорнула в останні часи увесь світ. А вже хіба ніхто так дуже не хоче знайти відповіді на це питання, як саме ми, українці.

Читаємо часописи, слідкуємо за подіями. Але в часописах нічого ясного про найближче майбутнє знайти не можемо. Щодня нові вістки, щодня нові оцінки, передбачення, часто суперечні тим, що були вчора. Часописи кидають нашою думкою на всі боки: нині думаємо те, завтра інше, аж вкінці волимо самі робити свої висновки із подій, чим вірити тому, що читаємо і всеодно нічого наперід не бачимо.

В таких часах — ми раді почути б думку когось, що вдійсності вміє добре визнаватися в отому заплутаному світовому міждержавному положенні. Ми раді б почути думку людини, яка не розгублюється в ріжких малих, суперечних собі подіях і вістках, але вміє взнести вище і з певної віддалі слідити розвиток сьогоднішнього світового політичного життя та бачити його неминучі наслідки.

Саме на сторінках цієї книжки запізнається з думками такої людини, що має вроджений дар душою відчувати історію і передбачувати нашерід подій.

Ф. Гудима, полковник української армії, не належить до тих людей, які шукають розголосу. Хоч дав докази своїх небуденних здібностів — крім круга близких знайомих і товаришів по зброї мало хто про нього знає. Така вже вдача. Тому хай проповідь нам те, що після появи цієї книжки його прізвище знайдеться на устах ширшого круга людей.

РЕДАКЦІЯ.

Хто такий плк. Ф. Гудима?

Полк. Ф. Гудима походить із старовинного старшинського козацького роду з Полтавщини. Ще перед війною скінчив у Петрограді артилерійську школу. Вже тоді, в ранзі поручника, передбачив російсько - японську війну 1905 - 6. рр. з усіми погубними наслідками тієї війни для Росії. За це ледве не попався в тюрму. В 1913. р. передбачив і заповів світову війну та російську революцію.

В часі українських визвольних змагань був призначений до головної гарматної управи. Тоді він заповів неповодження акції Петлюри та близьку його смерть. 1920. р. призначили полк. Гудиму до міністерства військових справ, а пізніше начальником штабу корпусу поліції і жандармерії. Тепер живе на еміграції в Пітеркові Триб.

Від деякого часу полк. Гудима будить подив своїми дуже влучними передбаченнями біжучих світових подій. Деякі з них уже здійснилися. Між іншим полк. Ф. Гудима заздалегідь передбачив безкровне прилучення Австрії до Німеччини і такий же безкровний розбір Чехословаччини.

Свої передбачення висказує полк. Гудима в приватних розмовах, в докладах (рефератах). Тому послухаймо наперід тих, що мають можність особисто говорити з ним та слухати його докладів.

Один із них пише таке:

„У грудні 1937. р. я слухав докладу п. плк. Ф. Гудими п. н. „Чи буде нова світова війна?“ Взагалі годжуся з його поглядами. Добре знаю його небуденну здібність правильно передбачувати, вірніше, — відчувати майбутні світові події. Та всетаки я не міг цілком довіряти вгадливості плк. Гудими, зокрема щодо майбутнього Чехословаччини.

„Мені здавалося, що важка чехословацька справа ніколи не буде розвязана мирним шляхом.

„Події однак підтвердили, що плк. Гудима не помилився. Минулий рік був багатий важними історичними подіями, а можливість і закінчення їх було дуже важко передбачити.

Однаке пік. Гудима не тільки передбачив їх, але й описав їхнє закінчення.

„...Тут я дозволю собі згадати ще два цікаві факти:

1) Пік. Гудима на піврік наперід передбачив убивство канцлера Дольфуса в Австрії та запевнив, що це вбивство мусить бути в майбутньому а аншлюс (злука) ще не поспів.

2). У початку 1938. р. почав запевнювати, що Австрію вже незабаром без війни прилучать до Німеччини, як один із країв а канцлер Шушнінг закінчить свою кар'єру у вязниці. Передбачив і те, що зацікавлені держави відповідатимуть на ці події — лише слабим протестом.

„Після того, як здійснилися події пік. Гудима вияснивав мені, що його влучні передбачення не є винадкові та не ворожитські здібнощі, а лише звичайна льогіка.

„Тому мені здається, що в цьому випадку пояснення пік. Гудими виявляють його передбачливе чуття, якого він не визнає. Пік. Гудима має ту прикмету, що є безсторонній у своїх міркуваннях. В нього велике знання історії, він добре визнається в сучасному міжнародному положенні. Духовий стан народів Європи напевне розкриє перед ним не саме розумування, але й чуття. Все це разом — дає йому можливість правильно передбачувати наступні події.“

(—) Донський козак інж. А. Асеєв.

Неменш цікаві твердження знаходимо і в другого знайомого полк. Ф. Гудими:

„Треба признати, що доклад викликав гарячі дискусії, але назагал склалася думка, що погляди пік. Гудими є дуже сміливі. Недовірки додавали, що вони — далекі від дійсності й не мають опертя на подіях, які так зацікавили світ у той час.

„Мушу призвати, що найбільшим недовірком був ніж-чепідписаний, але сталося саме так, як я найменше міг сподіватися. А ось самі факти:

“— Це було десь у кінці вересня, в часі, коли Гітлер склав свій ультимат у справі Судетів, але про мінхенську нараду не було ще нічого відомо. В розмові з пік. Гудимою — я висловив свої думки щодо можливих подій. Але полковник, показуючи на рукопис, що лежав перед ним, сказав:

— „Це початок моого докладу. Скінчу його, якщо дозволить час, десь у листопаді. Я тут уже в часі минулому пишу, що станеться з Чехословаччиною... Пишу в минувшині, бо, коли цей доклад побачить світ, — то чеський упадок буде вже історією... Запевняю Вас, пане, що уступ цього докладу, присвячений чехам, не буде змінений на йоту.“

„Призвичаєний до рішучих слів пік. Гудими, я приняв цю його заяву з можливим недовірством...

„З правдивою мужністю мушу підтвердити те, що „че-

ський" устуї докладу не потребував змін. Чехію розділили без одного вистрілу, а що найважніше — вона вийшла вповні в обсяг впливів Третього Райху.

„Хто міг цього сподіватися?...

„Хто міг сподіватися, що від жовтня 1938. р. Франція, Англія й „матушка Росія“ не матимуть голосу в Празі?...

„На закінчення я хотів би висловити свою думку щодо вгадливості плк. Гудими в ділянці закордонної політики.

„Тут переважаючу роль грає непересічний досвід, вироблена в тому напрямі пам'ять, здібність добре визнаватися у крутіжі подій. Крім того й не без того, що називають передбачуванням (але не в стилі Осовецького¹)... Я назвав би це — здібністю не тільки розуміти історію, але й відчувати її“.

(—) Інж. Олександер Чирський

Послухаймо ще й третього:

„Мабуть у лютні 1938. р. Гітлер перевів дуже поважні зміни на командних становищах у німецькій армії. Це викликало тоді широкий відгомін у світовій пресі та в приватних розмовах.

„Часописи одноголосно пояснювали ці несподівані зміни в німецькій армії — в той спосіб, що вони є доказом нових унутрішніх розходжень у державному ладі Німеччини Гітлера. На тій основі ставили навіть під знак запитання дальшу долю Гітлера, як провідника нової Німеччини. З тими поглядами годився й загал.

„Плк. Гудима зайняв зовсім інше становище до згаданих змін у німецькій армії. Він подав своє власне пояснення тих несподіваних і поважних змін. На його думку — становище Гітлера таке сильне, що в Німеччині немає ніяких політичних сил, які мали б змогу протиставитися йому. Плк. Гудима вияснював, що в найближчому часі наступлять дуже важні рішення та події. Вони вимагатимуть скupчення цілого німецького народу біля особи Гітлера з сліпим і беззастережним довірям до нього й готовістю виконати без надуми кожний наказ. Тому, що Гітлер не вважав дотеперішніх верхів німецької армії за таких людей — він усунув їх набік.

„Найближчі тижні підтвердили правильність цієї оцінки, бо незабаром прийшов вхід німецької армії до Австрії та злука її з Німеччиною.

„Взагалі вважаю своїм обовязком підкреслити, що плк. Гудима всі свої погляди й думки висловлював завжди з незвичайною рішучістю. А, коли не міг устояти перед холодни-

¹) Осовецький, один інженер у Варшаві, відомий з часто оголошуваних у часописах невияснюваних передбачень про політичні події.

ми й розумовими доказами, — то підтримував свої погляди хочби піднесенням тону й ударами пястука, тобто назагал невживаними в дискусії доказами.“

(—) адв. Леопольд Невела

Шановні Читачі, Ви бачите, що вже навіть цих кількох свідоцтв кажуть нам таки уважно ставитись до думок полк. Ф. Гудими; а пізнаємо їх на дальших сторінках цеї книжки.

Хто до чого змагає?

17. грудня 1937. р. відчитав був плк. Ф. Гудима короткий доклад п. н.: „Чи можлива нова світова війна? Власне цей, що про нього згадують приведені нами свідки. В цьому докладі плк. Ф. Гудима застановився над недавньоминулою світовою війною та розглянув по своїму можливості нової світової війни. Він не тільки передбачив тоді прилучення Австрії до Німеччини і розбір Чехословаччини, але й висловив деякі інші цікаві й сміливі думки про європейську політику. Їх треба знати, щоб якслід зрозуміти ті погляди плк. Гудими, що їх він дотепер висловив.

Тому заки приступимо до новіших думок плк. Гудими про теперішнє міжнародне положення і про можливі найближчі події — зупинимося коротко над тим, що він висловив в грудні 1937. р.

Плк. Ф. Гудима говорив тоді:

„У Версаї¹⁾ 1918. р. подиктувалася антианта²⁾ переможній Німеччині важкі вимоги т. зв. „версайським“ мировим договором. Та цей мир не впорядкував Європи

2) У Версаї — в 1918 р. підписано мир, яким закінчилася недавна світова війна. Цим мировим договором дуже покривлено Німеччину, а скористали з цього перш усього Англія і Франція.

3) Антанта — союз держав Англії, Франції та царської Росії, що вів війну 1914 — 1918 рр. із Німеччиною та її союзниками. Згодом уже в ході війни до антанти приступили: Японія, Італія, а при кінці війни З'єднені Держави Північної Америки.

ні під національним, ні під господарським оглядом, хоч його творці покликувалися на шумне гасло національного самовизначення народів. Усетаки не тільки світову війну, але й узагалі війну в Європі вважали неможливою, в кожному разі ніхто не брав під увагу такої можливості. *)

„Думали тоді, що ніодна держава не зважиться збройно стати на перешкоді світовому пануванню Англії та її перевазі в Європі. Вважали, що Англія, для своєї ж користі, буде пильно стерегти, щоб не змінявся вигідний для неї версайський світовий уклад. Сподівались, що надалі всі можливі політичні зміни переводитиме Англія за допомогою послушної їй Ліги Націй — мирним шляхом.

„Ta після подій в Манджурії, Абісинії, Надренії, Єспанії — та врешті після безоглядного збройного японського походу в Китаї, — заплутане політичне положення в світі дуже змінилося. Значення Ліги Націй та її повага її головного керманича — Англії — так підували, а враз із тим збройна сила, політичні й господарські домагання Німеччини (а вона то почуває себе покривджею версайським миром) так виросли, що питання, чи можлива нова світова війна, — стається тепер знову на черзі.

„Англія майже двадцять років після версайського договору намагалася для своєї конечної потреби зберегти якнайдовше мир і провести в життя загально світове роззброєння. Притому Англія хотіла залишити свою збройну перевагу на морі. Таке „роззброєння“ могло дозволити Англії панувати „хитро, мудро, невеликим коштом“. Та ця мирна роззбройно - лігова політика Англії зовсім не вдалася.

*) В наведених в цій книжці думках плк. Гудими не зміняємо нічого. Тільки в деяких випадках чужі незрозумілі слова заступаємо українськими, або більш зрозумілими, а надто довгі речення розбиваємо. Робимо це тому, щоби думки були зрозумілі кожному. Примітки в дужках є редакційні. Ред.

„Тепер Англія болюче відчуває наслідки ліговово-версайської політики: її світове панування загрожене і в Європі, і в Азії і в Африці. Тому Англія залишила балочки про роззброєння та для піднесення своєї захитаної поваги кинулася в протилежну крайність: вона збройтесь з неймовірним поспіхом. Англія має на те необмежені можливості. Вона багата.

„Політика Англії тепер, як і перед війною, прямує до політичної та військової рівноваги в Європі, саме собою — із значною англійською перевагою. Віками випробувана англійська політика — у відношенні до європейських держав і зокрема — до своїх союзників — ніколи не буває відтвертою та широкою. Все ж та політика не позбавлена в потребі й гарних слів та рухів.

„Тепер для інтересів Англії яканебудь війна невигідна й небезпечна. Тому то Англія так уперто провадить свою політику загального - збірного миру. Але миролюбство британського льва не краще від миролюбства тигра, що хоче відпочити після ситого й кривавого обіду. Він тільки тоді ричить, коли його дрімоту відважуються трохи непокоїти. Очевидно, що небезично повірити й покластися на такого роду „миролюбіє“.

„Чинний політичний блок — Німеччина, Італія і Японія, — направлений проти московського комінтерну. Та цей блок небезпечний і для панування Англії. Очевидно, щоб ослабити або розбити цей блок, політика Англії не буде розходитись з політикою червоної Московії. Тільки способи й кінцева мета англійських політиків — будуть інші, як політиків Московії.

„У трикутнику Німеччина, Японія, Італія — саме Італія завдяки свому географічному положенню та своєму захопленню мрією про панування на Середземному Морі, безпосередньо найбільше загрожує пануванню Англії. Тому ж саме Італія, хоч і найслабша в трикутнику, для політики Англії висовується на ворога ч.1.

„Німці зогляду на їхній політичний і господарсь-

кий напрям на Схід Європи, не загрожують безпосередньо пануванню Англії. Та всетаки Англія все ще не може погодитися на вперті вимоги німців і дати їм вільну руку на Сході Європи. Не може погодитись, бо для англійських політиків не таємниця, що німецька сила після опанування Східної Європи й політично й економічно — досягне дуже загрозливих розмірів. Тоді вже Англія в союзі з Францією та Північною Америкою не дасть із Німеччиною ради, а в майбутньому буде змушена відступити їй перевагу в Європі.

„Японія загрожує інтересам Англії в Азії, а зокрема в Китаї.

„Політична стратегія²⁾ Англії, щоб розбити або ослабити небезпечний для неї трикутник, буде маєтъ робити першусього, можливі уступки німцям на рахунок їхніх власних і своїх політичних приятелів.

„Приєдання Австрії і розподіл без військової егзекуції чеського зліпка — в угоду німцям — під натиском Англії — заспокоїть національну амбіцію німців, але не змінить їхнього тяжкого господарського положення.

„Повернення німцям тих чи інших колоній, коли вони не будуть панами на морі, всетаки узaleжнює їх від Англії. Повна політична й господарська незалежність і могутність Німеччини її розквіт, — цілковито залежить від її руху на Сході Європи.

„Тепер в Європі порахунків між державами й приводів до війни багато більше, чим їх було перед останньою світовою війною. Сучасний стан збройного миру

²⁾ Стратегія — мистецтво воювання, спосіб ведення війни, щоб добути якнайбільший успіх у війні при найменших втратах сил.

цілком подібний до того, що його переживали народи перед останньою світовою війною. Всежтаки можливість нової світової війни нам здається невеликою. Надто велика відповідальність і немовірний страх перед наслідками війни й самою війною, що панує в демократії великих імперіялістичних держав, в рішучий момент не дозволить їм виступити збройно.

„Отже, завдяки цьому, можливо, що неминучий збройний зудар у Східній Європі, а можливо й у Середній, не пошириється до розмірів нової світової війни.

„У висновок скажемо, що як минулой, так і для наступної світової війни Марс (бог війни) переховує свою шаблю не в Берліні а в Лондоні.

„Буря йде, вона вже близько. Ніхто не всилі зупинити її!“

Такі були думки, що їх висловив плк. Ф. Гудима в грудні 1937. р. Ті, що тоді мали нагоду слухати його докладу — не довіряли його думкам, особливо щодо долі Чехословаччини. Всетаки передбачення плк. Ф. Гудими сповнилися. Багато сьогодні говорить про те, що й інші висловлені тоді думки плк. Гудими збігаються із розвитком міжнародного життя у світі. 30. грудня 1938. р. плк. Ф. Гудима виступив із новим, обширним докладом, в якому ще ясніше розвинув свої погляди про сьогоднішнє політичне положення у світі та про найближчі події, що на його думку, неминуче грядуть.

Дальші сторінки цеї книжки — це саме головні, незмінені думки з цього нового докладу плк. Ф. Гудими.

Сліпому розум не поможе бачити

„При кінці грудня 1937. р. я мав доклад п. н.: „Чи можлива нова світова війна?“ В ньому я висловив думку про можливість приєднання Австрії до

Німеччини та про розподіл Чехословаччини. Я запевнював, що це станеться без війни, під натиском Англії в угоду німцям.

„Такий мій погляд очевидно розходився з поглядами, що їх висловлювали на своїх сторінках щоденна преса. Тим більше, що на Австрію, а вже зокрема на Чехословаччину, французька, а трохи й англійська дипломатія дивились як на свої противінімецькі твердині. Вони завжди боронили їх і підтримували.

„Зовсім зрозуміло, що мої слухачі, в яких політичні погляди виробляють часописи, з віймком деяких, уважали мої припущення за маловажні. Всетаки — мої, здавалося неправдоподібні припущення, справдилися. Тепер ці дві версайські твердині впали, так — як німці собі того бажали. Без бою заняла їх Німеччина.

„Австрія стала одним із країв Великої Німеччини й перестала існувати як окрема держава, зникла з карти Європи. Чехословаччину без війни розділили між себе сусіди.

„Торік — після вислухання вище згаданого мого докладу — молодий адвокат Л. Н. у дискусії зі мною зазначив, що мій погляд на чому неоснований. Тому, мовляв, мій погляд виглядає на звичайну ворожбу, і то незгідну з політичною історією Європи. Ця ворожба суперечить сучасному міжнародному політичному положенню й тому не може справдитися.

„Тоді мій супротивник запевняв, що така подія, як зміна державних границь, а тим більше примусовий розподіл держави, — можуть бути переведені тільки війною.

„Мій супротивник погодився, що нова світова війна можлива. Але неможливо, мовляв, щоб Англія і Франція без війни відступили Німеччині цілі держави. Неможливо, щоб Англія і Франція без війни признали себе поконаними.“

„Хто в 1937. р. міг не погодитися з доказами мого супротивника? Хто міг думати інакше, коли цікавився міжнародним положенням і слідкував у політичних ча-

списах за їхніми змінами? Чи я міг переконати супротивника й доказати йому, що він помиляється і то враз із світовою пресою?

„Я міг тільки зазначити своєму супротивнику, що ми думаємо різними способами, різно відчуваємо й різно оцінюємо головні сили міжнародної політичної гри.

„Я сказав, що не далі, як за рік, великі міжнародні події переконають не тільки його, але й деяких великих європейських відповідальних політиків, що вони помилялися. Помилялися тільки тому, що свої власні бажання і почуття вважали за дійсність. А на нову сучасну дійсність вони вперто замикали очі, не хотіли її бачити, не хотіли її узнавати.

„Чи переконалися у своїх помилках? Пішли у світ-за-очі, й мабуть обвинувачують не себе, а всіх тих, хто на їхній погляд — їх одурив, зрадив. А що ж на те політики, яких події безпосередньо не зачепили, а мій супротивник, а міжнародня преса, що весь час помилялася та уводила в блуд мільйони своїх читачів?!... Вони вийшли на добре: не сидять у вязниці і не вигнані з батьківщини. Вони приняли до відома все, що сталося. Та чи буде це для них доброю науковою? Напевне — ні! Вони постарому будуть мудрі, але залишуться сліпими.

„Політики й редактори були здивовані, що міжнародні події несподівано в швидкому темпі розгорнулися і покотилися в напрямі, що був цілком інший від їхнього розумування і їхніх припущень. А все те, що не відповідає нашему розумові, коли воно не виглядає по дурному, ми називаємо чудом. Тому політики різного калібру, часописи й цілий світ, що з великим хвилюванням переживав це все, — визнали останні події за чудо.

„Тільки Гітлер, головний виновник цих великих подій, в один із своїх промов — не призначав їх за чудо.

Він визнав їх, як заслужену нагороду, як неминучу кочність невтомної організованої праці німців. Але опіння світу й далі стойть на тому, що сталося чудо.

„Може Гітлер помиляється, або навмисне ухилився від правди, щоб похвалити німців і більше їм подобатися? Може справді сталося політичне чудо?

„Але мусимо з тим погодитися, що останнє політичне „чудо“, як і кожне чудо й кожне дивне, нам незрозуміле явище, — мусить мати свою причину й такий а не інший розвиток. Тому, коли ми вгадаємо причину „чуда“, зрозуміємо закон його діяння, то тоді таке явище стратить у наших очах свою чудесність.

„Нам необхідно теж пригадати їй ті недавні минулі „чуда“, щоб правдиво оцінити сили великих народів, що ведуть боротьбу за перевагу в світі, щоб не помилятися у своїх рахунках на майбутнє. На тих „чудах“ мусимо зупинитися, вникнути в них, зрозуміти їх і безстронно оцінити духові сили, що діяли в цій грі.

„Тільки після того зможемо в головних рисах окреслити можливий хід дальших історичних подій. Тоді все, що станеться, буде нам зрозуміле й не заскочить нас, як „чудо“, як щось несподіване. Майбутні політичні події будуть для нас звичайними явищами — ѹ черговим звеном нерозривного ланцюга історичних подій.

Чому Гітлерові удалося?

„Звичайно — при розрахунках політичних і військових сил — приймають під увагу тільки матеріальні сили.¹⁾ Безперечно, що це все має велике значення, зокрема, — коли знаходиться в руках великих будівничих. Великий знавець збірної душі народу — Наполеон — сказав: „Щоб воювати треба мати три речі: гроші, гроші й гроші. Але перемога в трьох четвертинах залежить від сили духу війська.“

¹⁾ Матеріальні сили народу — багацтва скарбниці і землі, скількість населення, кількість і озброєння війська і т. д.

„Отже, щоб не помилитись у розрахунках на майбутнє, ми не повинні легковажити матеріальних сил, (багацтва, тощо.). Все ж таки мусимо звернути увагу на духові сили народів, що тепер ведуть між собою запеклу політичну боротьбу.

„Ми повинні приняти під увагу те, що з великих народів — тепер одні духово слабі і змучені, хочби тільки й тимчасово, а другі переживають своє духове піднесення. Одні провідники вірять у свої гасла й народи вірять їм. Другі провідники й самі вже не вірять у ті гасла, що їх кинули своїм народам.

„Провідники світової демократії²⁾ — змучені духово світовою війною, — тому бажали б добре відпочити після важкої перемоги. Вони усипляли себе і свої народи думкою, що здобули непорушний — вічний мир. Тепер із солодкого просоння бачать привид жахливої війни і відчувають, що їхні народи не легко підуть на нову світову війну, бо духово настроєні на мир.

„Проводирі червоної Росії обіцяли своїм підвладним народам рай на землі, а дали пекло. Тому й не вірять народи тим проводирам і не вірять теж і в їхні гасла.

„Не можуть перемогти армії-народи — без віри у своїх провідників і без мети, хочби й які мали великі матеріальні засоби. Вони мусять відступати, щоб заховатись, щоб не бути на голову розбитими. І відступають, відступають в порядку і без чуда. А здивовані народи, політики й преса — бачать в тому чудо...

„Для Англії тепер війна невигідна й непотрібна, а при сучасному міжнародному положенні — навіть небезпечна. Англійська політика більше розраховує, а ду-

2) Світова демократія — під цими словами розуміє автор такі держави: Англію, Францію і Зединені Держави Північної Америки та їх союзників, (бо в них є демократичний лад). Цей блок бореться тепер за владу у світі з блоком національних диктатур тобто Німеччиною, Італією та Японією.

же мало рискує. Головна мета англійської політики — завжди — інтерес держави. Інтерес держави — на довший час, а не дрібні політичні успіхи.

„Тепер, якщо Англія і почала б і виграла б війну з Німеччиною, — то нічого не дістане крім страт. А, якщо проглашає б — Англія не залишилася б цілою. Сучасне міжнародне положення та відношення збройних сил поодиноких таборів — наказує Англії вести миролюбну політику.

„Для Німеччини війна з Англією і Францією теж невигідна й непотрібна. Всі німецькі політичні й господарчі інтереси лежать здебільша не на Заході, а на Сході Європи. На цій підставі німці бажають миру з Англією і широко хочуть уникнути війни в західній Європі.

„Пригадаймо події! В березні 1938. р. вдарив перший весняний грім і блискавкою запалилась Австрія. Не встигли Франція і Англія порозумітися, як Австрія згоріла, її не стало. Захоплений Відень вітав квітами німецьке військо. Аншлюс повстав без стрілу. Враз із тим сталося щось більше — повстала Велика Німеччина.

„Англія про людське око протестувала, а Франція первово оглядалася на Англію. Гарячу Францію стримав холод англійських політиків. Протестів і Англії і Франції — Берлін — за шумом музики й радощів не почув. На протести ніхто не звернув уваги.

„Доконане діло приняли до відома. А Ліга Націй — з переконання мовчала. Само собою не вислава вона побажань Гітлерові, але було враження, що Ліга Націй сердечно рада, — що обійшлося без війни. І так було відомо, що аншлюс не за горами, пощо ж балакати? А те, що один член Ліги зник кудись „чудом“, — то все в порядку. Австрія — не Абісинія, не рідка пілуднева квітка в Лізі Націй. Без клопоту, без якоїбудь погрози, відразу викреслили Австрію із списку. Про

Смерть старої навіть не повідомили рідні, тихе сенько й поховали.

„А світова преса і та прихильна і та ворожа — на перебій лящала. Рівняла Гітлера з Наполеоном. Пригадувала Австерліц — найбільший Наполеонів чин, — ореол його світової слави.

„Нарешті трохи уляглось, стихло.

„Прийшли дні травня: Судети на денному порядку. Знову галас на цілий світ. Мобілізація в Чехословаччині. Наради в Лондоні, в Парижі. Після нарад Париж оголосив, що свій обовязок військового союзника Чехословаччини дотримає до кінця. Лондон підтвердив, що стане по боці Франції. У Празі, у всіх — союзних Франції столицях — зірвалася радість.

„У демократичній Європі заяву Англії вважали за перемогу. Всюди було чути: — Союзні договори й надалі обовязують. Нарешті Гітлер дістав відпір, програв. Нарешті німців поставили на належне їм місце. — і помилились.

„Гітлер не програв, бо бою не давав, нападу не робив. Він тільки демонстративно близько підіхав до судетської твердині. Хотів довідатися, чи можна зараз, без бою, без підготовки — її заняти. А як не можна, то хотів довідатися, звідки треба сподіватись ворожого удару та якої сили. Довідався і відіхав.

„Негайно наказав приспішено укріплювати лінію Зігфріда. Минуло літо. Гітлер обдумав, приготовився. На лінії Зігфріда³⁾ поставив озброєні полки. Розпочав генеральні маневри. У союзних столицях знову заворушилось: у дипломатів — непевність і переляк. Чехословаччина знову змобілізувалася. Європа напружено чекає, що скаже Гітлер. Чомусь боялися слова „плебісцит“⁴⁾. Усім здавалося, що за словом „плебісцит“ — ховається війна. Для натиску, щоб Берлін не

3) Лінія Зігфріда — оборонна смуга землі здовж німецько-французької границі, де побудований цілий ланцюг твердинь і інших укріплень для забезпеки Німеччини від Франції. Франція має на своїм боці таку ж оборонну лінію Мажино.

кинув того слова, Париж і Лондон брязнули зброєю. Брязнули й самі злякалися дзвону власної зброї — і з поспіхом почали ще більше мобілізуватися.

„Та правдоподібно вся та військова метушня не зробила на Гітлера великого враження. Він того напевне сподівався після травневої демонстрації. Нарешті Європа, що напружено вижидала, почула по радіо промову Гітлера. Він признався широко, що лінія Зігфріда не зовсім ще готова, але міцна. На ній ворог повинен поламати зуби. Слова „плебісцит“ не кинув. Він мудро обійшов його, змінивши на рівнозначний вираз „самовизначення народів“, щоб не лякати англо-французьку демократію.

„В зацікавлених столицях промова Гітлера зробила майже добре враження. Там навіть легко відітхнули.

„Очевидно європейські політики без захоплення слухали Гітлерові слова про самовизначення народів. У кожному разі ці слова не зробили на них такого великого враження, як на судетських німців. Бо ті останні, як на приказ, на чолі з Генляйном, на радощах почали самовизначуватися. У чехів у конституції — того нема. Обурились: конституція — непорушна. Озброєні чехи почали стріляти, ловити німців і набивати ними вязниці.

„Гітлер відразу не погодився з таким самовизначенням. Він твердо заявив: „Війни не хочу. Бажаю миру, але не дозволю далі кривдити й держати в неволі судетських німців. По доброму до 1. жовтня — прошу віддати Судети без війни!“

„А в той саме час у Берліні, на вулицях, де скучені посольства держав, наче у кіні. Проходять вулицями війська, озброєні, заквітчані... Проходять і вдень і вночі — без кінця... Їхня панцирна зброя гремить і зливається з музикою у грізний шум війни.

„По всій Європі полетіло: — Війна, війна! Переляк

4) Плебісцит — всенародне голосування, що має вирішити кількістю голосів про дальну приналежність якоїсь країни до твої чи іншої держави.

й жах у столицях, містах і селах, — такий переполох, наче на Європу налетіли марсіяни. Ніхто нічого не розуміє. Всі кинулися на перебій до крамниць купувати протигазові маски. Оглядають, одягають, виглядають у них дивоглядно, ходять, як дурні. На вулицях приспішено копають рівчаки, мішки з піском тягають, а діти й жінки зо страху всі в слузах.

„Навколо все, наче горить. Усюди чути: війна, війна. Війна іде... Війни ніхто не хоче. Та ніхто не в силі зупинити її. Нарід, його епископи, міністри, — безсилі зупинити війну. Королева Англії плакала і молилася, — король безсилій зупинити війну. Війна, страшна, жорстока, безпощадна, йде як смерть невблагана. Жах війни в душі, в очах кожного стойть, а в голосі без відповіді — тільки питання: — „Пошо війна — безглазда, непотрібна?“

„Перший з усіх прем'єр Англії Чемберлен зрозумів, що народ не хоче війни, що її ніхто не розуміє. Розрахував, що війна для Англії шкідлива. В такому випадку повага держави не може бути причиною війни, мир треба рятувати. Нема часу. Старий Чемберлен ніколи не літав. Байдуже — давай літак. Гармати вже набиті, війна без оголошення йде... Нарешті радоші, дики радоші: в Мінхені підписали мировий договір.

„За договором держави відступили Німеччині Судети. А Чехи? Чехи — признали доконаний факт... і розпустили змобілізовані війська.

„Для Англії і Франції не було іншого виходу. Розум і необхідність примусили їх вибивати — клин клином. Велика мета мусить виправдати й найбільш жорстокий засіб. Воювати, піднести світову бурю, тільки на те, щоб змусити судетських німців проти їхньої волі залишитися під чеською владою? Ні, це було б не тільки несправедливо, але й дуже нерозумно. Це й рішило про становище Англії і Франції щодо їх союзника.

„Франція переконалася, що одночасне брязкання французької та англійської зброї не робить на німців надто великого вражіння. Тому й сама Франція чекала

натиску від Англії та охоче йому піддалася. Очевидно, що не всміхалася Франції війна з німцями для оборони чехів. А розіграти для виконання своїх союзних зобовязань на лінії Зігфріда — західний сміхотворний Чанг-Ку-Фенг⁶) — не годилось. Бо могла би Франція, як і червона Московія, осмішитися ним на цілий світ, показати свою слабість і остаточно підірвати свою повагу.

„Мінхенський договір усунув Лігу Націй із міжнародного політичного життя. Враз із тим, цей договір пірвав останні сторінки версайського трактату. Лігу Націй так, як і першого її члена (за азбукою) — Абіссинію — вже треба вважати за політично померлу. Її ще тільки не поховали й не поладили всіх похоронних справ.

„Мінхенський мировий договір не тільки змінив політичну карту Європи. Він змінив теж мову європейських політиків, їхній тон. Він зробив переворот у здивованих умах народів.

„Раніше в Європі тільки виключно війною переводилися такі основні зміни. І, поправді, війна була, але вона розпочалася і покінчилася без стрілу. Така війна — чудесний винахід. Йому дійсно — радіо й інші дива техніки уступлять. А винахідник — англійський премієр Чемберлен. Робить враження боязкого, а в дійсності є людиною великої громадської мужності. Правдивий — англієць. Не злякався і добре розрахував. Відваги треба на війну, відваги треба й на мир.

„Можна сказати, що премієр Чемберлен, своєю миролюбною політикою не тільки здобув прихильність цілого світу. Він прислужився отак для інтересів англійського народу не менше своєю миролюбністю, як прислужився Гітлер для німецького народу — своєю

6) Чанг-Ку-Фенг — місцевість на пограниччі Зеленого Клину й Манджурії. Там большевики нарушили 1938. р. манджурску границю і увійшли до Манджурії. Але дістали від Японії так сильно, що після ганебної поразки відступили з соромом назад.

бліскучу ю перемогою. Тепер і Чемберлен шукає вже нових шляхів для англійської політики.

Хто скільки має сили?

„Відступ Англії та Франції з головних версайських позицій без бою зробив в Європі величезне враження. Після мінхенського договору ще й досі чути в пресі голоси про упадок духа в Англії і про слабість Франції.

„Природно, що під свіжим враженням несподіваних подій, сильно перебільшують слабість Англії і Франції. Тепер недоцінюють сили Англії і Франції, як давніше після світової війни легковажили і недоцінювали сили Німеччини.

„Бо, не зважаючи на свій демократичний устрій, Франція, а тим більше Англія — не належать тепер до національно незорганізованих і слабих народів. Можна сказати, що духово й національно вони не слабші, як були перед світовою війною. Тільки народи багаті й насичені не мають охоти і не бачать глузду воювати, а тим більше воювати за чужі інтереси Війна їм нічого не дасть — крім руїни і страт.

„Політичні умовини для Англії і Франції тепер несприятливі й тому вони мусять відступати. Та їхня культура, організованість і національна свідомість настільки високі, що в небезпечну хвилину можуть проявити вершок національної єдності й успішно оборонитися перед сильним зовнішнім ворогом. На таку оборону здібна навіть і Франція, хоч тепер там сваволя робітництва під впливом комуністичної агітації сильно розхитала устроєвий порядок.

„Знають про це німці, але німці знають добре і свою силу.

„Німці знають, що вони у світову війну більше як чотири роки боролися не тільки з Англією і Францією. Вони боролися майже з цілим світом і пам'ятають про те, що їх не перемогли на полі бою, а голодом. Знають німці, що світова війна дала Англії і Франції перемогу,

як побіда Пирга.⁷⁾ Переможці не мали сили осягнути більшої перемоги. Не могли вони зруйнувати Німеччину й не могли політично й національно її роздробити, як того собі дехто бажав.

„Переможці самі ледве дихали. Після Пиргової перемоги повстав договір у Версаї. В ньому крилося насильство більше від перемоги та страх переможців перед переможеним. У світовій війні німці були тільки зранені, але їхній дух залишився незломаний. Їхня віра у свою силу після світової війни стала ще міцнішою.

„Тепер Велика Німеччина Гітлера національно зedнана, міцніша й сильніша, як Німеччина Вільгельма II. Міжнародня політична ситуація для Німеччини тепер більше вигідна, як за часів світової війни. І всетаки Велика Німеччина Гітлера не легковажить сили Франції і Англії. Німці широко хочуть замкнути з ними свій версайський рахунок мирним способом.

„В Росії батіг червоної влади безустанку свистить по спинах поневолених народів. Свистить і бє, щоб вдержати послух для червоної влади. Бє немилосерно, безоглядно й міцніше від батога колишньої царської влади. Очевидно, що тут сила спротиву народів в обороні своєї інтернаціональної „батьківщини“ й червоної комуністичної влади не буде велика. Населення змучене шпигунством, провокацією, насильством і неперервними розстрілами. Воно зненавиділо червону владу настільки, що буде зустрічати військо переможця, як свого спасителя.

„В Західній Європі добре знають про порядок, що існує в червоному „раю“. Знають про це добре й володарі червоної Московії. Тому вони не відважилися на більше, як на сміховинний Чанг - Ку - Фенг. Тому вони не помогли своїм союзникам чехам.

⁷⁾ Побіда Пирга — так називають таку побіду, що не дає переможцеві можливості використати її вповні, бо він виходить із бою теж безсилим. У старину дійсно був король Пирг, що таку ніби то перемогу добув над римлянами, з того часу вживають цеї назви в подібних випадках.

Про що йде і хто чого хоче?

„Оте, що по одній стороні стоять демократичні держави а по другій національні диктатури, робить враження, що незгода й політична боротьба між великими державами здебільша йде тому, що є різниці ідеольогії.⁸⁾”

„Є чимало таких , що думають наче б то ідеольогічні спонуки з cementували бльок Берлін — Рим — Токіо. Думають, що власне ці причини поважно збільшують напружене відношення цього бльоку до англо-французько - американської демократії. Догадуються, що ці ідеольогічні спонуки можуть бути причиною війни. Але помилляються! Ідеольогічні розбіжності можуть відіграти в новій війні ролю небільшу від сарєвської бомби перед світовою війною. Тобто ці розбіжності можуть бути щонайвище приводом, але не дійсною причиною війни.

„Ще-ж бо недавно Мусоліні пробував у Штрезі закріпiti приязнь із англо - французькою демократією. Це він, згідно з їхньою політикою, висилає до Бреннера проти гітлерівських німців свої змоторизовані дивізії. Та союзники з часу світової війни не виправдали надій італійців після світової війни. Досі не вирівняли вони з Італією рахунків за світову війну, завжди годували Італію тільки обіцянками.

„Довгий час Мусоліні вагався. Але врешті прийшов до висновку, що Італія може швидше узгіднити свої державні інтереси з інтересами Німеччини, як із колишніми своїми союзниками. Тільки для інтересу італійського народу Мусоліні скочив із проса в гречку — й договорився з німцями.

„Теперішні розбіжности між трикутником Берлін-Рим - Токіо та англо - французько - американською

⁸⁾ Ріжниці ідеольогій — це ріжниці між світоглядами і суспільно політичним ладом, що панують в державах бльоку національних диктатур і в державах демократичного бльоку.

демократією, — виникають не з ідеольогічних різниць, а вони мають свої причини в різниці державних інтересів. Тільки різні мрійники, яких ніколи не бракує — та їхня преса, намагаються поглибити згадані вище розбіжності своєю ідеольогічною боротьбою та надати цій боротьбі більшого значення.

„Відомо, що існує велике напруження між Берліном і червоною Москвою. Це напруження має ідеольогічний характер і може закінчитися збройним зударом. Але і в тому випадку — причина війни буде не ідеольгічна, а господарська і політична. Якщо червоний інтернаціонал із своїм червоним диктатором Сталіном сидів би не в Москві, а десь у Мексику, або в Канаді, то Німеччина Гітлера не починала б із ним „ідеольгічної“ війни. Дуже можливо, що в тому випадку, навіть увійшла б з ним у союз так, як це тепер зробила Франція.

■ ■ ■

„Політична і господарська незалежність і могутність Німеччини, її розцвіт і найбільше промінювання німецької культури, — вповні залежить від руху Німеччини на Схід Європи.

„В Німеччині тепер немає безробіття. Весь надлишок вільних рук працює для збройної підготовки армії та держави. Якщо скінчиться зброєння — то пічнеться велика криза безробіття. Тому й не може німецький уряд Гітлера після узброєння скласти зброю до комор і звільнити від праці мільйони робітників. Не може німецький уряд дивитися тоді спокійно на зубожіння свого народу й тішитися, склавши руки, що Німеччина під військовим оглядом найсильніша в Європі, що для осягнення дрібного політичного успіху може вона брязнути зброєю і налякати свого сусіда. Така мета зброєнь була би просто нерозумна й напевно не є вона в німецькому пляні. Мета німецьких зброєнь — далеко поважніша.

„Німецький уряд мусить знайти для свого народу працю та відповідні ринки для німецької промисло-

вости. Кольонії, що їх можуть німці дістати самими мирними засобами, не дадуть Німеччині достаточних ринків і дешевих сировин у належній кількості. Німеччина мусить шукати для своєї великої промисловості великих ринків і знайти для неї дешеві сировини. Німецький уряд мусить на довший час забезпечити життя свого народу й дати йому змогу правильно розвиватися.

„Цей найбільший і найближчий ринок для Німеччини лежить у Східній Європі. Але устрій червоної Московії і комуністична влада — замкнули цей ринок перед Німеччиною.

„Життєві інтереси Німеччини вимагають упорядкування Східної Європи й забезпеки величезних її теренів і ринків від червоної зарази.

„Політично - господарський рух Німеччини в напрямі Східної Європи — найменше загрожує безпосереднім господарським інтересам Англії і Франції і не стикається тут гостро з інтересами Італії.

„Південно - східний ринок, що йде через Балкану у Туреччину, є менший і значно дальший. Крім того — в тому напрямі — Німеччина безпосередно зачіпає не тільки інтереси Англії і Франції, але теж і інтереси свого союзника Італії.

„Зліквідувати без війни червону Московію з її „раєм“ на землі — німцям не вдається. Війну на Сході Європи — німці мусять уважати конечною необхідністю. І вони це знають. До твої війни Німеччина готується не тільки військово. Готується до неї господарсько - політично й ідеольгічно.

„Німеччина заключила з Японією й Італією протикомуністичну умову. Вона пробує договоритися з Англією і Францією, щоб забезпечити собі їхню невтрасливість. Але якщо Німеччині не вдалося би договоритись із Англією і Францією, то всетаки політичне й господарське положення змусить Німеччину рушитись на схід.

Передбачення найближчих подій.

„1938. рік був переломовим роком у міжнародній європейській політиці. Він відрізняється від попередніх повоєнних років своїми великими політичними подіями. Вони неминуче вплинуть і на дальший хід європейської політичної історії.

„Японія, Італія і Німеччина в 1938. р. ще далеко не досягли своєї політично - господарської мети. Тому треба сподіватись, що блок національних диктатур по старому проявлятиме в 1939. р. свою зовнішню рухливість і буде надалі невпинно збройтися.

„Трикутник національних диктатур — своїм кутом у Токіо — з неменшою силою і надалі натискатиме на політично - господарські інтереси Англії, Франції, Північної Америки й червоної Московії в Китаї.

„Римським кутом тиснутиме на політично - господарські інтереси Англії і Франції в басейні Середземного Моря.

„Берлінський кут, — найбільше небезпечний свою силою і близькістю до головних осередків англійської та французької імперій. Але тому, що його натиск іде в східному напрямі, він тепер найбільше загрожує червоній Московії.

„Тому політичне небо в басейні Райну не завжди буде захмарене. Навпаки — в басейні Середземного моря воно буде переважно захмарене й часом буде заноситися на бурю, але правдоподібно — до неї не дійде.

„Перш за все, Англія своєю політикою буде намагатися розбити союз національних диктатур. Але така політика покищо Англії не вдається.

„Англьо — французько — американська демокра-

тія таки дуже занепокоєна зростом сили і безупинною рухливістю бльоку національних диктатур. Для оборони своїх політично - господарських інтересів і кольоніальних посідань — три перші держави будуть далі збройтися і тісніше об'єднуватися. Крім того вони будуть пробувати розвинути свою господарську і грошеву допомогу меншим державам, щоб разом із цим увійти з ними в політичний звязок. Але більшість держав, щоб у майбутньому не воювати за чужі інтереси, не звяжуть себе політично з англо - французькою демократією. На випадок війни вони залишаться нейтральними. Бельгія теж залишиться нейтральною.

„Німеччина і Італія в найближчому часі будуть правдоподібно домагатися спільної наради чотирьох великорішав для перегляду версайського договору, головно його колоніальної частини.

„Північна Америка далі приспішено збройтися. Її президент Рузвелт, залишиться вірним собі, буде поспівувати свою лебедину пісню, але це не зробить ніякого впливу на хід політичних подій в Європі.

„Англія, Франція, Північна Америка й червона Москвія будуть підтримувати Китай у боротьбі з Японією всякими засобами. Робитимуть це, щоб не стратити своїх господарських і політичних впливів у Китаї. Але, не зважаючи на ту піддержку, Японія матиме великі успіхи в Китаї. Організована боротьба Китаю остаточно заломиться. І тільки, завдяки, помочі вище згаданих держав, війна в Китаї так швидко не скінчиться і прийме вигляд партизантської боротьби.

„Остаточно закінчиться боротьба в Китаї і настане там замирення аж після упадку червоної Москвиї, правдоподібно не раніше, як 1941. року.

„Політично - господарські впливи, значення та взагалі повага, що її мала біла раса в Китаї, сильно впаде. Ненависть до білих стане в Китаї отвертою, раніше вона там укривалася. Гоміндан¹⁰), духовний

¹⁰) Гоміндан — парламент у Китаї.

проводник Західно - європейської культури та суспільних ідей в Китаї, стратить свої впливи й перестане, правдоподібно, існувати. Китай, Монголія і Мандрія — залишаться нібито й незалежними. Але народи й влада цих держав у своїх почуттях узнатимуть імператора Японії своїм найвищим суддею і зверхником, своїм богдоханом (королем королів).

„Англія, Франція і Північна Америка якийсь час не будуть узнати нового політичного стану на Далекому Сході. Але без війни вони не в силі змінити його і тому мусітимуть погодитись із змінами, що сталися.

„Правдоподібно — Східний Сибір до Байкалу відірветься від Великої Росії і стане самостійною державою — під господарським і політичним впливом Японії. Друга половина Сахаліну й Курильські острови припадуть Японії. Владивосток, якщо залишиться столицею Східного Сибіру, буде розброєний. Відношення Західного Сибіру й Туркестану до Великої Росії будуть такі, як взаємини доміній Великої Британії до метрополії.

„Всесвітова війна тепер мало правдоподібна. Сама Німеччина не розпочне війни проти Англії і Франції.

„Заява Гугенберга про життєві інтереси Німеччини на Сході Європи викликала у свій час страшенну бурю. Але чи викличе таку бурю неминучий в недалекому майбутньому німецький рух на Схід Європи з боку Англії і Франції? Правдоподібно ні!

„Англія і Франція не захотіли боронити важніших для неї Австрії і Чехословаччини. Не будуть вони боронити червоної Московії. Не будуть боронити їх навіть у тому випадку, коли самі не тільки дозброяться, але й надзброяться. Бо зброю уживають не тоді, коли її багато, а тоді, коли цього вимагає конечність і якщо є віра, що нею досягнеш свого. Ні Англія, ні Франція тепер не мають такої віри.

„Не виключене однак, що Англія і Франція розпочнуть із Німеччиною війну в обороні червоної Московії,

щоб припинити розвій сили Німеччини. Це можливе, якщо в Англії дійдуть до влади політики типу Вінсона Черчіля, лорда Ідена і Дуф Копера, і якщо зміниться народні настрої в Англії. Та в тому випадку війна на Райні носитиме оборонний і лагідний характер. За мовчазною згодою літаки не будуть бомбардувати відкритих міст і не будуть вживати газових бомб.

„Ні Лондонові, ні Парижеві, ні Берлінові західня війна не загрожує руїнами. Німці залишаться на лінії Зігфріда, французи й англійці на лінії Мажіно. Війна на Райні носитиме характер військової облоги.

„Війна з Німеччиною — крім страт — нічого не дасть. Вона може тільки зашкодити пануванню Англії та Франції в колоніях, але в ніякому разі вона не змінить долі Східної Європи. Доля Східної Європи вже присуджена, — в найближчому часі ми побачимо її. Правдоподібно з вибухом війни на Сході Європи — Англія і Франція дадуть червоній Московії не більшу поміч від тої, що тепер дають Китаєві в боротьбі з Японією.

„Тому на Райні буде заноситися на велику бурю, але до війни не дійде. Більше можлива війна на Середземному морі. На Сході Європи — війна неминуча. Тут війна прийме кривавий характер, тут усе буде дозволене.

„Національна ідея переможе не тільки в Європі, але й в більшості світу. Тому колоніально-імперіалістичним державам — Англії та Франції, — не так загрожує Німеччина, як загрожують їм старі пророки сходу — Будда й Магомет.

„Мадяри швидко одержать без війни від Румунії свої землі з мадярською більшістю. Не виключене, що мадяри в недовгому часі дістануть свої землі без війни теж і від Югославії. Хорвати дістануть в Югославії широку автономію.

„Після упадку большевизму московський народ переживе значно більший духовий перелім, як пере-

несли його в 1938. р. чехи.. Памятник Леніна в Москві буде зруйнований, а каміння з нього побите й розвіяне, наче порох.

„Жиди у Східній Європі переживуть страшні часи. Ніхто інший, а саме німці Гітлера — причиняється до зменшення жахливого переслідування жидів. У кожному разі положення жидів лишиться тяжким, їхні права будуть значно обмежені... Правдоподібно, після закінчення війни пічнеться масовий вихід жидів із Центральної та Східної Європи.

„Московський народ збудував величезну імперію. З огляду на рухливість і здібність до панування його можна назвати англійцями суходолу. Сама московська земля має вигідне стратегічно - географічне положення. Це урівноважнює до деякої міри силу московського народу з німцями. Однак московський народ багато стратить, бо значно тепер ослаблений.

„Ми — українці — заселюємо багатий край, що приваблює сусідів. Своєю чисельністю, — ми другий народ у словянстві. Але нам тяжко буде боротися за волю й самостійність, бо ми ще тільки почали почувати себе окремою нацією.

„Без великих жертв, без боротьби, без пролиття власної крові ніякий народ не здобув волі й на неї не заслуговує. Нам після нової кривавої боротьби може всміхнутися доля. Але наш північний сусід — Московія — має великий розгін до завойовання України. В душі московського народу не вмре відразу т. зв. „всеросійська ідея“.

„Тому після замирення ще якийсь час падатиме на Україну — темна тінь „Єдиної — неділімої“, — буде непокоїти і баламутити душу українського народу. Тільки міцне прагнення, і незломна воля — після кривавої боротьби — може забезпечити нам самостійність. Тимбільше, що й німці *) після того, як причиняється до

*) Про те, чи ми, українці, можемо чогось доброго сподіватися від самої тільки побіди німців на Сході Європи — довідаєтесь в наступній книжці. Ред.

замирення Східної Європи, де відіграють велику політичну й господарську роль, найбільше будуть рахуватися з новою Білокаменною Московією.

„Московія повернеться до давньої приязні з німцями. І в англійського народу пройде з часом недовір'я і підозрілість до німецького національного руху. Англія погодиться з новою Німеччиною й наблизиться до неї.

„Наша — сучасна нова — доба, що тепер тільки начинається, буде може менше кривава, як це всім здається. Але, своїм історичним значенням вона перевищить Наполеонову добу“.

Так бачить найближче майбутнє плк. Ф. Гудима.

КІНЕЦЬ

наступна книжка вийде під наголовком

„Гітлер і Україна“

автор Сергій Орелюк

в цій книжці довідається про те: які пляни має сьогоднішня Німеччина щодо Сходу Європи і щодо України, чи вдійсності Гітлер радо бачив би самостійну українську державу, чого вчить нас приклад Карпатської України, що доброго і що злого нам сподіватися від німецьких плянів щодо Сходу Європи, як нам ставитись до цих плянів, на що вже нині нам треба острити свою чуйність!

Ця книжка вийде вже, при кінці серпня ц. р.

**ПРИСИЛАЙТЕ ПЕРЕДПЛАТУ!
ЗАМОВЛЯЙТЕ БІЛЬШІ СКІЛЬКОСТІ!**

ЗАМІСТЬ КУПУВАТИ — ПЕРЕДПЛАТИТЫ! ДО ВСІХ ЧИТАЧІВ!

В увесь наклад цеї книжки вкладаємо чеки. Робимо це на те, щоби кожний міг передплатити собі „Новини“.

Ви дотепер вбільшості купуєте „Новини“ в Представників та в кіосках. Однак багато краще зробите, коли вишилете передплату і будете одержувати „Новини“ відразу на свою адресу. Представник чи кіоск може не дістати котроїсь книжки і тоді, хоч будете хотіти, не зможете в час купити її. В Представника чи в кіоску може забракнути книжок і знову можете остати без книжки. **Коли ж вишилете передплату — завсіди точно 1-го або 2-го кожного місяця будете мати книжку в себе дома, а до того це й дешевше Вас буде кіштувати.**

Тому всі, кому подобаються „Новини“ — висипайте передплату і ставайте постійними передплатниками!

Заповідаємо найближчі книжки!

Наступна книжка вийде під наголовком:

ГІТЛЕР і УКРАЇНА

Приготовляються до друку такі книжки:	
книжка	„ЩО ДІЄТЬСЯ ЗА ЗБРУЧЕМ?“
книжка	„ХТО ЗАВАЛИТЬ СССР?“?
книжка	„ЩО ПРИЗНАЧЕНО УКРАЇНІ“
книжка	„СЕЛЯНСЬКА АРМІЯ“

Передплачуйте „Новини“!

На чеках зазначуйте, від котрого числа Вам слати, а як не маєте 1-го числа „Німців Україні“, можемо його Вам вислати.

„НОВИНКИ“ В МАСИ!

**Якщо у Вашій місцевості ще досі
нема Представника „НОВИН“**

а Ви зрозуміли вагу поширення „НОВИН“ і постановили приступити до співпраці в напрямі якнайбільшого їх поширення — напишіть листа до Видавництва такого змісту:

До В - ва „Новини“

Прошу прийняти мене в ряди представників „Новин“ і спершу висилати мені по прим. кожного випуску починаючи від числа Як треба буде висилку збільшити — повідомлю на чекові.

Зобовязуюся докладати всіх зусиль, щоби приєднати якнайбільше читачів для „Новин“ у своїй місцевості. На кожному кроці і при кожній нагоді буду пропагувати „Новини“ і поширювати. При тому заявляю під словом чести, що завсіди точно до 15 днів після одержання посилки вирінняю грошеву належність.

У випадку, якщоб з непередбачених причин я не мігби
дальше заниматися поширенням „Новин“ і не мав змоги
повідомити про це В-во — прошу у всіх справах звертати-
ся і слати книжки на адресу моєго доброго знайомого

Зобовязуюсь точно виконувати всі доручення, вказівки і поуки, які висилатиме до мене В-во в справі поширення „Новин“.

підпис і точна адреса.

До цього письма треба залучити теж такі дані про себе: 1. Скільки маєте літ, 2. Яку школу покінчили, 3. В яких установах чи товариствах берете участь, 4. Скільки приблизно мешканців у Вашій місцевості, скільки українців, 4. Яка свідомість серед них.

Коли одержимо від Вас письмо з заявою --
негайно вишлемо бажану скількість примірників
і постійно будемо в якнайближчому kontaktі.

**ГОЛОСІТЬСЯ НА ПРЕДСТАВНИКІВ!
Поширяйте „НОВИНИ“!**

Należytość pocztowa
uiszczono gotówką

„НОВИНИ“
Lwów—Скарбківська 4, м.18

Х Т О Х О Ч Е

ближче зазнайомитися з висловленими тут думками п. плк. Ф. Гудими — хай набуде собі його реферати, що вийшли книжкою під наголовком:

„НЕМИНУЧА ВІЙНА В ЄВРОПІ УПАДОК ЧЕРВОНОЇ МОСКВИ“

Замовляти в цей спосіб:

Купіть на пошті звичайний грошевий переказ (помаранчевий) і вишліть ним 80 гр. на адресу:
В. П. Wołodymyr Iljaszenko — Piotrków Tryb.
ul. 1 Maja 14. т 3.

З другої сторони переказу, в місці призначенному на дописки, напишіть: прошу вислати книжку п. плк. Гудими.

**Найдальше до тижня одержите цю не-
звичайно цікаву книжку!**

Мельник Іван. На Ваш запит в справі „Самоосвітника“ відповідаємо: Редакція цього журналу була примушена зробити піврічну перерву в видаванні. Найближче число зможе вийти у вересні, а може вже навіть в кінці серпня. В тому ж часі вишилють Вам замовлені лекції. Щодо „Молодняк“-а і „Орленя“-ти, то їх видавець ред. І. Вітушинський ще й досі перебуває в тюрмі і тому не можемо Вам нічого докладного в цій справі сказати.

Видавництво „НОВИНИ“ — Власник Ярослав Боднар
Wydawca: W. Kupaneć Redaktor P. Bukało
Видавець: В. Кунанець Редактор: П. Букало
Graficzne Zakłady „Victoria“, Lwów, 3-go Maja 5. tel. 280-49.
Графічні Заведення „Victoria“, Львів, 3-го Мая 5. тел. 280-49.